

Pojęcia stosowane w statystyce publicznej

Grunty dobre

Opis pojęcia który obowiązywał do: 29.11.2012

Nazwa angielska:

Good quality land

Definicja:

W obrębie gruntów ornych wydziela się grunty: dobre, średnie, słabe. Wśród gruntów dobrych (pszenno - buraczanych) wyróżnia się klasy bonitacyjne oznaczone symbolami I, II, III a.

Dodatkowe wyjaśnienia metodologiczne:

Ceny gruntów ornych w obrocie prywatnym są notowanymi cenami zakupu/sprzedaży oraz dzierżawy wybranych użytków rolnych przeznaczonymi na działalność rolniczą. Źródłem informacji jest kwartalne badanie przeprowadzane w formie wywiadu przez ankietera z użytkownikiem gospodarstwa indywidualnego wylosowanego do reprezentacyjnych badań rolniczych.

Klasa I - Gleby orne najlepsze Gleby te występują zawsze w dobrych warunkach fizjograficznych. Są strukturalne, zasobne w składniki odżywcze, łatwe do uprawy, ciepłe, czynne, przepuszczalne i przewiewne, lecz dostatecznie wilgotne, nie zaskorupiające się, zawierające w dobrze wykształconym poziomie próchnicznym próchnicę słodką, jak również mają dobre stosunki wodno-powietrzne, i nie wymagają melioracji. Udają się na nich wszystkie rośliny uprawne. Gleby te wchodzi w skład kompleksów pszenno bardzo dobrego lub pszenno dobrego. Do klasy tej zalicza się gleby orne: najlepsze czarnoziemy, mady pyłowe, mady próchniczne, niektóre czarne ziemie, rędziny i gleby brunatne wytworzone z lessów. Klasa II. - Gleby orne bardzo dobre. Gleby tej klasy są zbliżone właściwościami do gleb klasy I, ale występują w nieco gorszych, warunkach rzeźby terenu. Mają gorsze stosunki wodne, są mniej przepuszczalne, mniej przewiewne i nieraz trochę trudniejsze do uprawy, są zmeliorowane lub nie wymagają melioracji. Udają się na nich te same rośliny uprawne co na glebach klasy I, ale przy średniej kulturze rolnej plony są niższe. Do klasy tej zalicza się gleby takich rodzajów jak klasa I, a także niektóre gleby płowe i brunatne. Klasa III (a) - Gleby orne średnio-dobre. Gleby te cechuje mniejszy wybór roślin uprawnych z powodu ich właściwości fizycznych i chemicznych oraz warunków fizjograficznych, a przede wszystkim stosunków wodnych gorszych od tych, które posiadają gleby klasy I i II. Większość gleb występujących w tej klasie wykazuje wyraźne oznaki procesu degradacji. Niektóre z gleb zaliczanych do tej klasy mogą być także trudniejsze do uprawy. Gleby tej klasy przeważnie można zaliczyć do kompleksu

gleb pszennych dobrych, a w niektórych przypadkach będą to gleby kompleksu żytniego bardzo dobrego. Do klasy IIIa zalicza się gleby brunatne i płowe, zdegradowane czarnoziemy, mady piaszczyste, niektóre rędziny, niewymagające melioracji (lub zmeliorowane) gleby torfowo-murszowe i torfowe .